

UZASADNIENIE

Powód E. (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. G. kwoty 2.811,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazał, że dochodzona pozwem kwota wynika z zawartej przez pozwanego umowy o pożyczki. Pozwany nie spełnił wynikającego z umowy zobowiązania. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na mocy umowy cesji zawartej z wierzycielem pozwanego.

Pozwany S. G. nie stawiał się na rozprawę ani nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 grudnia 2015r. pozwany zawarł z (...) S.A. umowę pożyczki pieniężnej nr (...).

(bezsporne; umowa – k. 17 - 24).

W dniu 6 grudnia 2016 r. (...) spółka z siedzibą w L. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności. Umowa zawierała zaczernione miejsca uniemożliwiające odczytanie kompletnej treści umowy.

(bezsporne; umowa cesji wraz z załącznikami – k. 25 -39).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana przez pozwanego.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanego wynosiła 2811,77 zł i objęta była umową cesji wierzytelności łączącą powoda i pierwotnego wierzyciela. Z umowy tej nie wynika bowiem to, aby przedmiotem obrotu była właśnie wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem S. G.. W samej umowie cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanego. Umowa cesji zawiera zaczernione miejsca, co uniemożliwia określenie jej treści i ocenę jej ważności i skuteczności. Wprawdzie powód przedłożył wydruk stanowiący listę wierzytelności, jednakże jego treść jest nieczytelna i zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że sporna wierzytelność była przedmiotem umowy z dnia 6 grudnia 2016r.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest bynajmniej wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanego. Pismo to może być dowodem co najwyżej na to, że pismo o takiej treści zostało sporządzone. Brak jest również podstaw do wnioskowania, że zostało w ogóle do pozwanego wysłane. Niezależnie jednak od powyższego pismo takie nie może stanowić dowodu na okoliczność nabycia wierzytelności i jej wysokości.

W ocenie Sądu zatem powód nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu

świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

SSR Marzena Żywucka

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

O., (...)